

A rooftop scene with a ladder and a backpack. The image is monochromatic with a teal/cyan tint. A ladder is leaning against a brick wall on the left, and a backpack is on the right. The background shows a city skyline under a cloudy sky.

NIET ZONDER GEVAAR

Annet Jacobs

Betrapt

Monti kijkt omlaag.

Dom.

Heel dom.

Dat weet hij best.

En hij snapt ook niet goed waarom hij het toch doet.

Hij is hier geboren. Of nou ja, niet precies op deze plek. Maar wel in Circus Primo.

Dus hij kent de regels.

Regel 1: Kijk nooit omlaag.

Zeker niet als je achttien meter boven de grond op een platform staat dat erg wiebelt. In de nok van het circus. Op een bloedhete zomerdag. Terwijl de zon vlak boven je hoofd op het doek van de tent brandt.

Maar hij doet het dus toch. Staren.

Hij staart naar de circus-piste die echt heel ver onder hem ligt. Vanaf hier lijkt het net een niet al te groot bordje.

Monti wordt er duizelig van. Paniek schiet door zijn lijf. Zijn handen zweten. Zijn benen trillen. En zijn hart bonkt in zijn keel.

Als hij nú valt ...

Regel 2: Nooit aan vallen denken!

Zeker niet als je in de nok van het circus van platform A naar platform B moet lopen. Over een eng smalle stalen balk. Op je handen. Zonder vangnet.

‘Duurt lang, Monti!’ roept Emre vanaf platform B.

‘Je weet toch wel dat we hier weg moeten zijn vóóordat iedereen klaar is met zijn middagdutje? Of wil je soms betrappt worden? Door Nixos en Karlo, met hun kegels, ringen en ballen? Door Pirella, met haar fakkels? Of door De Dikke Dame! Zij hakt je zeker weten in mootjes. En dan voert ze je aan de katten van de Denvers.’

‘Jaag hem nou niet zo op, Emre!’ roept Mir vanuit de diepte. ‘Daar komen ongelukken van!’

Monti veegt het zweet van zijn handen. Hij sluit zijn ogen. En dan spant hij al zijn spieren.

Tot ze zo sterk zijn als staal.

Hij kan dit.

Tuurlijk kan hij dit.

Als Emre en Mir het kunnen, dan kan hij het ook.

Hij doet het wel honderd keer op een dag.

Op de evenwichtsbalk. Die is een stuk minder hoog.

En er liggen heel veel dikke matten onder.

Maar is hij óóit van die balk gevallen?

Tuurlijk niet.

Hij kan dit. Echt wel.

‘Monti!’ roept Mir. ‘Gebruik je verstand! Doe het niet! Dan vindt Emre je maar een watje. Wat jullie doen, is echt heel link! Er is hier niet één acrobaat die zónder vangnet op die balk stapt. Als je moeder erachter komt, mag je nooit meer met ons de lucht in. Dan zet ze je de rest van je leven bij de kassa om kaartjes te verkopen!’

Emre draait met zijn ogen en zegt: ‘Mijn zusje. Altijd goed voor een hoop drama.’

Monti luistert niet meer. Hij buigt voorover.

Met zijn vingers op de stalen balk ademt hij diep in.
En weer uit.

In.

En uit.

Zijn hoofd stroomt leeg. Hij vergeet Emre en Mir. Hij denkt niet meer aan hoe hoog of hoe diep het is. Niet aan hoe boos zijn moeder zal zijn. En al helemaal niet aan het vangnet dat er niet is.

En dan doet hij het gewoon.

Op zijn handen loopt hij over die veel te smalle balk.

Helemaal boven in de nok van het circus.

Hij wankelt pas als hij weer rechtop staat.

‘Yes! Goed gedaan, bro! Hoe voelt dat?’ vraagt Emre.

‘Best goed,’ zegt Monti.

‘Bést góéd?!’ Emre stompt met zijn vuist tegen

Monti’s schouder. ‘Weet je wát best goed voelt?’

Een matras dat niet al te hard is. En ook niet al te zacht. Dát voelt best goed. Maar dít? Man! Dit is toch gewoon keihard kicken? Geef het nou maar toe, Monti. Je zou er alles voor over hebben als je je voor altijd zo zou voelen!’

Overdrijven. Dat kan Emre als de beste.

‘Ik ben vooral blij dat ik nog leef,’ zegt Monti.

‘Dat zeg ik: kicken!’ zegt Emre.

‘Bla, bla, bla!’ roept Mir. Ze gebaart dat ze naar beneden moeten komen.

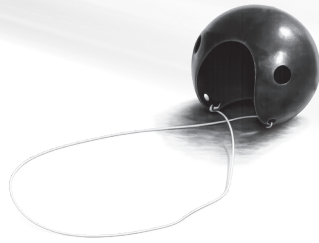
Monti grijpt het afdaaltouw en roetsjt omlaag.
'Jij ook, Emre!' roept Mir. 'Snel weg hier! Voordat
iemand ons ziet.'

Vanaf de laatste rij stoeltjes klinkt gelach. Een stem
zegt: 'Te laat.'

Monti schrikt. Het touw glipt uit zijn vingers. Met een
razende vaart komt de piste op hem af.

'Kak,' zegt Emre.

Allemachtig

Daar is de vloer. Net op tijd trekt Monti zijn benen in.
Hij vouwt zijn armen om zijn hoofd. Vangt de klap op
met zijn schouder en rolt over de grond. Tot hij met
zijn kont tegen de rand van de piste klapt.
Daar ligt hij.
Als een kleuter na een koprol die niet erg goed is
gelukt.

‘Monti!’ roept Mir.

‘Leef je nog?’ vraagt Emre.

Achter hen staat Pretzel, de oude clown. Met twee grote flapschoenen in zijn handen. Zijn rode neus hangt aan een koordje om zijn nek.

‘Iets gebroken?’ vraagt Pretzel.

‘Dat niet,’ zegt Monti, ‘wel pijn.’

‘Van blauwe plekken word je hard. Maar je hebt echt heel veel geluk gehad,’ zegt Pretzel.

Hij steekt zijn hand uit, pakt die van Monti en trekt hem overeind. ‘Ik wilde je een groot applaus geven. Eerder. Toen je daarboven op je handen liep. Dat was vast een stuk minder goed afgelopen.’

‘Allemachtig,’ zegt Mir.

En Emre mompelt: ‘Stel je voor ...’

‘Beter van niet,’ vindt Monti.

‘Maar toch,’ zegt Pretzel. ‘Hoe hoger je klimt, hoe meer er mis kan gaan. En hoe meer er mis kan gaan, hoe harder de mensen voor je klappen.’

‘Maar jij klapte toch juist niet?’ zegt Emre met een verwarde frons.

‘En je hebt alles gezien?’ vraagt Monti.

‘Ik heb het zelfs gefilmd,’ zegt Pretzel met een lach.

Alle drie staren ze naar de telefoon in Pretzels hand. De vingers van de clown zijn net takken vol knoesten. En onder de witte verf op zijn wangen zitten meer rimpels dan Monti kan tellen.

Hoe oud is Pretzel eigenlijk? Van zo dichtbij lijkt hij

minstens honderd. Was hij niet ooit de directeur van Circus Primo? Voordat De Dikke Dame de tent van hem overnam? Wil hij het filmpje aan háár laten zien?

‘Maak je wel vaker filmpjes van ons?’ vraagt Mir.

‘Wat doe je daar dan mee?’ wil Emre weten.

‘Je gaat ons toch niet verlinken?’ zegt Monti.

De lach glijdt van Pretzels gezicht. Zonder die grijns lijkt hij wel een miljoen jaar oud.

‘Dit circus is mijn leven,’ zegt hij. ‘Die stunt van jullie daar hoog in de lucht ... Dat vergt lef. En moed.’

Hij zwaait met zijn telefoon. ‘Dit filmpje is voor jullie. Gooi het op internet. Laat de wereld zien wat jullie kunnen. En vooral: wat jullie zijn – de toekomst van dit circus!’

Op internet?! Monti schudt zijn hoofd. Is die ouwe niet goed bij zijn hoofd? Denkt hij nou echt dat ze dat filmpje zomaar op TikTok of Insta kunnen zetten? Dikke kans dat De Dikke Dame het dan ook te zien krijgt. Of nog erger: zijn moeder!

‘Ben je alweer bang voor je moeder?’ moppert Emre.

‘Zij heeft toch niet eens TikTok of Insta?’

‘De Dikke Dame wel,’ weet Mir.

‘Hallo!’ roept Emre. ‘Wat zeuren jullie nou? Pretzel wil ons beroemd maken!’

‘Beroemd, dat vind ik wel prima,’ zegt Mir.

NIET ZONDER GEVAAR

Monti, Emre en Mir groeien op in Circus Primo. Emre durft alles. Keer op keer daagt hij Monti uit. Wie is de beste acrobaat? Wie klimt het hoogst? Wie durft het meest? Als Mir een filmpje van hun stunts op Insta zet, hebben ze al snel veel volgers. Een onbekende moedigt hen zelfs aan met een gevaarlijke opdracht. In ruil voor een drone! Daarmee kunnen ze hun stunts vanuit de lucht filmen! Gekkenwerk, vindt Monti. 'Dóén!' roept Emre. Maar dan wil de onbekende meer. Stoppen is geen optie. De jongens klimmen hoger en hoger. Tot Emre valt ...

Geschreven door Annet Jacobs

zoeklicht
spanning

AVI M5

zwijsen